

Sygn. akt: I C 2191/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Henke-Nicewicz
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Inowrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.911,01zł (jedenaście tysięcy dziewięćset jedenaście złotych 01/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.419,01zł od dnia 20 kwietnia 2013r., do dnia zapłaty,
- umarza postępowanie co do kwoty 29.049,30zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy czterdzieści dziewięć złotych 30/100),
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- nie obciąża powoda kosztami procesu w zakresie przegranego powództwa,
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 1.172,70zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt dwa złote 70/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 560,88zł (pięćset sześćdziesiąt złotych 88/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Agnieszka Henke-Nicewicz

Sygn. akt I C 2191/13

UZASADNIENIE

Powód K. G. pozwem z 14 października 2013 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 63.974,33 zł z odsetkami ustawowymi od 27 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że jest właścicielem samochodu osobowego V. (...) z automatyczną skrzynią biegów przystosowaną do jazdy dla osoby po urazie kręgosłupa. Samochód został poważnie uszkodzony w związku z kolizją, która miała miejsce w I. 27 lutego 2013 roku, co uniemożliwia poruszanie się samodzielnie bez pomocy osób trzecich.

Podał, że pozwany wypłacił kwotę 4.848,47 zł ale nie jest w stanie za tę kwotę przywrócić pojazdu do stanu sprzed wypadku. Wskazał, że samochód od dnia produkcji nie brał udziału w zdarzeniu drogowym i brak jest podstaw aby go naprawić używając nieoryginalnych części. Samochód jest przystosowany dla osób niepełnosprawnych do przewożenia wózka handbike i wózka inwalidzkiego. Wskazał, że nikt ze znajomych ani rodziny nie posiada tego typu samochodu, którym mógłby poruszać się przygotowując się do udziału w paraolimpiadzie w R., z czym związany jest udział w zawodach sportowych i treningach. Podał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się różnica w wysokości kosztów naprawy zgodnie z opinią rzeczoznawcy powołanego przez powoda a kwotą zaproponowaną przez pozwanego oraz kwota, jaką był zmuszony wydać, aby uczestniczyć w niezbędnych zawodach i zgrupowaniach w kraju i zagranicą. (k. 2-4)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Oświadczył, iż z tytułu szkody w pojeździe nr rejestracyjny (...) wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy w kwocie 4.848,47 zł, którą ustalił przy uwzględnieniu przeciętnych cen części i usług na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania powoda. Zakwestionował rozmiar i wartość szkody w pojeździe poszkodowanego i wysokość żądanego odszkodowania. Zakwestionował także pozostałe roszczenia odszkodowawcze zaprzeczając stwierdzeniu powoda o powstaniu szkody w innej postaci niż uszkodzenie pojazdu. (k. 60-61)

Powód przy udziale pełnomocnika, który włączył się do sprawy, zmodyfikował pozew pismem z 7 lipca 2014 roku domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 9.125,86 zł z ustawowymi odsetkami od 27 lutego 2013 roku tytułem różnicy pomiędzy kwotą uzyskaną od pozwanego a rzeczywistą stratą, zasądzenia kwoty 29.049,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem kosztów poniesionych w związku z wyjazdami na zawody oraz zgrupowania sportowe, z uwagi na konieczność korzystania z samochodu osób trzecich na wyjazdy w kraju oraz za granicę oraz zasądzenia kwoty 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu jako zadośćuczynienia za straty jakie poniósł jako osoba niepełnosprawna oraz w związku z utratą pracy zawodowej. (k. 79-81) Pismem osobistym z 15 grudnia 2014 roku powód wniósł o powołanie biegłego w sprawie kalkulacji rzeczywistych kosztów naprawy samochodu V. (...) wskazując, że po zdarzeniu przestała działać automatyczna skrzynia biegów. (k. 132) Pismem z 29 grudnia 2014 roku powód oświadczył, że roszczenia zgłoszone w piśmie z 3 lipca 2014 roku są dochodzone zamiast wskazanych pierwotnie przez powoda w osobistym pozwie i cofnął powództwo ponad kwotę 48.175,16 zł zrzekając się roszczenia. (k. 142)

Pozwany ustosunkowując się do zaktualizowanej treści powództwa wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Podtrzymał, że z tytułu szkody wypłacił powodowi 4.848,47 zł. Podniósł, że powód nie wykazał, iż faktycznie dokonał naprawy pojazdu oraz że z treści prywatnej ekspertyzy nie wynika, że doszło do uszkodzenia automatycznej skrzyni biegów. Zakwestionował inne roszczenia odszkodowawcze z tytułu zwrotu kosztów wyjazdów na zawody sportowe od daty uszkodzenia pojazdu do maja 2014 roku wskazując na brak normalnego związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu a tak długim okresem braku możliwości korzystania z pojazdu przez prawie 14 miesięcy. Wskazał, że koszty rzekomo poniesione na wyjazdy trzykrotnie przewyższyły roszczenie z tytułu kosztów naprawy, co czyni wątpliwym prawidłowość postępowania powoda. Ponadto powód nie przedstawił dowodów świadczących o rodzaju i wysokości poniesionych wydatków a nadto, że powód ponosiłby wydatki nawet wtedy, gdyby nie miał uszkodzonego pojazdu. Zakwestionował także zasadność roszczenia o zadośćuczynienie wskazując, że powód nie wykazał, że doznał szkody niemajątkowej. Powód nie udowodnił także szkody w postaci utraconych dochodów i związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu a utratą zatrudnienia. (k. 157-160)

Pismem z 23 lutego 2015 roku powód podtrzymał żądanie wypłaty kwoty 9.125,86 zł oraz cofnął powództwo zrzekając się roszczeń z tytułu kosztów poniesionych na wyjazdy na wyścigi oraz zgrupowania. Podtrzymał żądanie wypłaty 10.000 zł zadośćuczynienia wskazując, że ma ograniczoną swobodę poruszania się, co powoduje, że jest dyskryminowany przez pozwanego. Wskazał, że 31 marca 2014 roku rozwiązano z nim umowę o pracę, utracił dochód

2.000 zł miesięcznie, przez 6 miesięcy był bezrobotny a od 1 października 2014 roku został zatrudniony z miesięcznym dochodem 1.750 zł. (k. 192-193)

Pismem z 18 sierpnia 2015 roku powód odnosząc się do treści opinii biegłego odstąpił od dochodzenia roszczeń co do uszkodzeń skrzyni biegów i wskazał, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji powinno nastąpić z użyciem części oryginalnych z logo producenta. (k. 229) Pismem z 16 listopada 2015 roku rozszerzył powództwo domagając się kwoty 11.419,01 zł tytułem różnicy pomiędzy kwotą uzyskaną od pozwanego a rzeczywistą stratą, zażądał zwrotu poniesionych kosztów na opinię prywatnego rzeczoznawcy w kwocie 492 zł oraz w miejsce zadośćuczynienia zażądał odszkodowania za utracone zarobki za okres od 01-04-2014 do 30-09-2014 w wysokości 12.000 zł, cofnął powództwo w zakresie zadośćuczynienia, zażądał zwrotu poniesionych kosztów adwokackich. (k. 236)

Pozwany pismem z 17 grudnia 2015 roku wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w zakresie roszczeń określonych w pismach powoda i wniósł o zasądzenie kosztów procesu w części powództwa objętej cofnięciem pozwu. Odnosząc się do pozostałych roszczeń wniósł o oddalenie powództwa. Zakwestionował wydatek na prywatną ekspertyzę wskazując, że nie był konieczny i celowy oraz roszczenie z tytułu utraconych dochodów wskazując, że utrata pracy nie była normalnym następstwem uszkodzenia pojazdu powoda. (k. 238)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 lutego 2013 roku w I. na ul. (...) pojazd V. (...) numer rejestracyjny (...), ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego (...) S.A., prowadzony przez P. S. uszkodził w czasie wykonywania manewru skrętu w ul. (...). Niepodległości pojazd V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) prowadzony przez powoda K. G..

dowód: okoliczności bezsporne, a nadto oświadczenie dotyczące okoliczności zdarzenia drogowego z 27-02-2013-k. 108-109, zeznania powoda K. G.- k. 168-172

W toku likwidacji szkody pozwany (...) S.A. oszacował koszt naprawy na 4.848,47 zł i wypłacił powodowi kwotę 4.848,47 zł.

okoliczności bezsporne, kosztorys (...) Centrum (...) w P.-k. 18

Powód osobiście zlecił sporządzenie przez (...) Biuro Certyfikowanych (...) i Ruchu Drogowego wyliczenia w zakresie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu przywracających pojazd do stanu jak przed szkodą i gwarantujących bezpieczną eksploatację. Z kalkulacji kosztów naprawy z 17 kwietnia 2013 roku wynikało, iż przewidywane koszty naprawy wynoszą 13.974,33 zł. Powód poniósł wydatek w kwocie 492 zł z tytułu zlecenia ekspertyzy w zakresie rzeczywistej wartości pojazdu. Powód nie naprawił pojazdu do dnia dzisiejszego wykonując jedynie prowizoryczne prace blacharskie. Naprawa nie przywróciła stanu technicznego i estetycznego jak przed kolizją.

dowód: kalkulacja naprawy z 17.04.2013r. – k. 24-33, 110-118, faktura – k. 22, zeznania świadka Ł. G. - k. 163, zeznania powoda K. G.- k. 168-172

Całkowity koszt naprawy samochodu V. (...) przy zastosowaniu części oryginalnych wynosi 16.267,48 zł a z wykorzystaniem cen części alternatywnych, tam gdzie występują, dla kompletacji najbardziej zbliżonej do stanu sprzed kolizją wynosi 11.746,92 zł. Przywrócenie stanu pojazdu jak przed kolizją powinno nastąpić z użyciem do naprawy części oryginalnych z logo producenta pojazdu, bowiem dotychczasowa kompletacja samochodu V. nie była inna niż fabryczna. Uszkodzenie skrzyni biegów w pojeździe V. (...) nie było następstwem zdarzenia z 27 lutego 2013 roku a wynikiem eksploatacji pojazdu.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego P. A. – k. 206-224

K. G. jest osobą niepełnosprawną poruszającą się na wózku inwalidzkim, uprawiającą kolarstwo typu handbike. W 2013 roku dostosował V. (...), będącego przedmiotem niniejszego sporu, w oprzyrządowanie umożliwiające poruszanie

się bez udziału nóg, aby zapewnić sobie samodzielność. Powód przygotowuje się do udziału w Paraolimpiadzie w 2016 roku, w związku z tym wyjeżdża na liczne zawody i zgrupowania w kraju i za granicą. Po kolizji samochodu V., wskutek której pojazd stał się niesprawny, na zawody jeździł jako pasażer z bratem lub ojcem, wykorzystując ich pojazdy. Brak samochodu spowodował konieczność poruszania się po mieście na wózku inwalidzkim, co wiąże się z wieloma utrudnieniami.

K. G. w chwili wypadku pracował jako przedstawiciel handlowy w firmie (...) metalowe A. S. wykonując pracę na pełnym etacie na terenie całej Polski za wynagrodzeniem 2.000 zł z premiami uznaniowymi. Po kolizji charakter jego pracy zmienił się na biurowy. Umowa trwająca od 1 września 2011 roku została rozwiązana za porozumieniem stron 31 marca 2014 roku. Następnie powód szukał pracy przez okres pół roku. Obecnie jest zatrudniony od 1 października 2014 roku i pracuje w firmie (...) z o.o w W. jako pracownik biurowy wykonując pracę w domu i uzyskując wynagrodzenie w wysokości 1.750 zł brutto. Uzyskuje rentę. Wiąza go także umowy sponsoringu.

dowód: dokumentacja dotycząca udziału w zawodach sportowych-k. 34-56, 82-107, zeznania świadka Ł. G. - k. 163-165, zeznania świadka A. G.-k. 166 167, zeznania powoda K. G.- k. 168-172, umowa o pracę z 01-09-2011- k. 180, świadectwo pracy-k. 181, 182, umowa z 01-10-2014-k. 183-184, umowa z 18-12-2014-k. 185-186, umowa sponsoringu-k. 189,190

Mimo wezwania do dopłaty odszkodowania o kwotę 9.125,86 zł pozwany nie uzupełnił go. Powód naprawił samochód metodą chałupniczą, bez zachowania rygorów technologicznych, u znajomego mechanika, który części wyklepał. Nie posiada faktury za naprawę. Naprawę uznać należy za nieprawidłową.

dowód: wezwanie do zapłaty z 18.04.2013r. – k. 179, pisemna opinia biegłego sądowego P. A. – k. 205-225

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty i pisemną opinię biegłego P. A.. Strony nie kwestionowały autentyczności zgromadzonych w sprawie dokumentów a Sąd uznał je za wiarygodne. Pozwany pomimo wezwania do złożenia akt szkody, akt tych nie dostarczył. Zgodnie z art. 233 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. W ocenie Sądu nieprzedstawienie akt szkody uniemożliwiło zapoznanie się z tokiem postępowania likwidacyjnego i ustaleniami uczynionymi w jego trakcie przez ubezpieczyciela.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę w mieniu powoda powstałą 27 lutego 2013 roku. Pozwany uznał bowiem roszczenie w zakresie odszkodowania za uszkodzenia w pojeździe powoda co do zasady. Spór między stronami dotyczył wysokości należnego odszkodowania. Pozwany zakwestionował zasadność pozostałych roszczeń.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (Dz.U. Nr 124,poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 kc oraz według zasad art. 363 kc, a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w art. 363 § 2 kc. Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje w podstawowy sposób art. 361 kc nakładając na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. Obowiązek naprawienia szkody wskazany w art. 363 § 2 kc przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Wysokość odszkodowania ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, kosztem przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

W niniejszym stanie faktycznym pojazd należący do powoda uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej a naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Z uwagi na fakt, że pomiędzy stronami było sporne, czy szkoda przedprocesowo została zrekompensowana w całości oraz czy do uszkodzenia skrzyni biegów doszło w wyniku zdarzenia czy też było to uszkodzenie eksploatacyjne niezbędne było ustalenie tych faktów przez biegłego. Obliczenia dokonał powołany przez Sąd rzeczoznawca dysponujący wiadomościami specjalnymi będący biegłym sądowym z dziedziny motoryzacji, powołany na wniosek strony powodowej przy aprobachie strony pozwanej. Sąd ustalając wysokość szkody i zasadę jej rozliczenia w samochodzie powoda kierował się opinią biegłego P. A., który opracował ją na podstawie akt sprawy, w tym dokumentacji zdjęciowej i po oględzinach pojazdu.

W celu określenia wartości kosztów naprawy biegły posłużył się powszechnie stosowanym programem komputerowym A.. Biegły przyjął stawkę roboczogodziny 90 zł i ceny części oryginalnych bądź alternatywnych, co nie było kwestionowane. Biegły ocenił kosztorys zlecony przez powoda nie dopatrując się w nim istotnych nieprawidłowości i kalkulację ubezpieczyciela, wskazując w niej szereg uchybień, które miały wpływ na ustalenie kosztu naprawy. Wskazał także, że w toku likwidacji szkody pozwana spółka nie wykazała, aby komplekacja samochodu V. była inna niż fabryczna. Stąd w aspekcie odszkodowawczym przywrócenie jego stanu jak przed kolizją powinno nastąpić użyciem do naprawy części oryginalnych z logo producenta pojazdu, gdzie koszt naprawy pojazdu winien wynosić 16.267,48 zł. Wskazał także, że zdatność eksploatacyjną pojazdu można przywrócić poprzez naprawę z wykorzystaniem części alternatywnych, gdzie według najlepszej ich jakości koszt naprawy wyniósłby 11.736,92 zł. Wskazał, że brak jest danych, według jakich kryteriów ustalono koszt naprawy w kalkulacji ubezpieczyciela.

Sąd uznał opinię za przydatną, gdyż była kompletna, jasna i obiektywna, w sposób precyzyjny odpowiadała na zadane pytania, miała logiczne i wyczerpujące uzasadnienie. Strony jej nie kwestionowały.

Dokonując analizy rodzaju i cen części, które miałyby być użyte do naprawy pojazdu należy mieć na uwadze, że świadczenie ubezpieczyciela winno objąć pełny koszt naprawy uszkodzeń spowodowanych wypadkiem, wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu niezbędne do przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Tym samym podzielić należy wnioski płynące z opinii biegłego, że przywrócenie stanu pojazdu jak przed kolizją powinno nastąpić użyciem do naprawy części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Decyzja o naprawie przy użyciu części oryginalnych w ocenie Sądu powinna być zasadą, bowiem jest prawem poszkodowanego, a nie wyborem wykraczającym poza obowiązek odszkodowawczy, szczególnie w sytuacji, gdy, co zostało potwierdzone treścią opinii, samochód był wyposażony dotychczas w części oryginalne i oryginalny dwuwarstwowy lakier, co świadczy o nieuczestniczeniu we wcześniejszych kolizjach. Różnica pomiędzy częściami oryginalnymi a alternatywnymi nie sprowadza się bowiem wyłącznie do widocznego logo producenta części oryginalnych. Dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji.

W niniejszej sprawie pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 4.848,47 zł. Jak wskazano wyżej należne powodowi odszkodowanie ustalone w oparciu o opinię biegłego sądowego przy częściach oryginalnych wynosi 16.267,48 zł. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.419,01 zł stanowiącą różnicę między wypłaconym a należnym powodowi odszkodowaniem, zgodnie ze zmodyfikowanym żądaniem pozwu.

Spór dotyczył także kosztów poniesionych przez powoda na prywatną opinię rzeczoznawcy. Są to wydatki poniesione w następstwie zdarzenia, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 kc). W ocenie Sądu powodowi w ramach odszkodowania przysługuje także zwrot kosztów opinii prywatnej zleconej przez niego rzeczoznawcy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 18 maja 2004 roku, sygn. akt III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117). Powód wykazał, że poniósł ten wydatek i w ocenie Sądu był on konieczny i uzasadniony. Bez zlecenia tej opinii powód nie byłby w stanie oszacować, czy wycena dotycząca wartości szkody w pojeździe dokonana przez pozwanego, jest prawidłowa i choćby wstępnie określić celowości i wysokości żądania pozwu. Bez powyższych ustaleń powód nie mógłby zatem ocenić, czy zasadne jest w ogóle wnoszenie powództwa do Sądu.

Reasumując suma odszkodowania należnego powodowi wyniosła 11.911,01 zł, na co złożyła się różnica pomiędzy należnym a wypłaconym odszkodowaniem za szkodę w pojeździe i koszt prywatnej opinii biegłego 492 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy przepisów art. 361 § 1 i 2 kc w zw. z art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Powód cofnął pozew w zakresie odszkodowania za poniesione koszty odbytych zgrupowań i zawodów oraz zadośćuczynienia za spowodowanie przez pozwanego ograniczeń w swobodzie poruszania się. Pełnomocnik pozwanego w toku postępowania wyraził zgodę na cofnięcie pozwu i wniósł o rozstrzygnięcie o kosztach procesu w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd uwzględniając wniosek powoda umorzył postępowanie w tym zakresie. Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Z kolei z art. 355 § 1 kpc wynika, że Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Z uwagi na to, że powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym, po myśli art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc Sąd orzekł jak w pkt. 2. sentencji postanowienia i orzekł o kosztach procesu w myśl zasady słuszności na podstawie art. 102 kpc.

W pozostałym zakresie powództwo w zakresie odszkodowania za utracony zarobek jako niezasadne podlegało oddaleniu - punkt 3. sentencji. Choć stosownie do postanowień art. 361-363 kc odszkodowanie zgodnie z zasadą pełnej kompensacji winno wyrównać uszczerbek majątkowy powoda polegający na utracie aktywów lub powiększeniu pasywów oraz winno objąć także utracone przez powoda korzyści, w tym zarobki, do których należy zdecydowanie zaliczyć straty, które poniósł powód w związku z rozwiązaniem umowy o pracę wskutek utraty możliwości świadczenia pracy w dotychczasowej formie, tj. poprzez wykonywanie pracy w terenie, co stało się niemożliwe do wykonania w wyniku uszkodzonego pojazdu, to roszczenie w tym zakresie Sąd uznał za bezzasadne. Powód nie sprostował w tym zakresie ciężarowi dowodu, którym wykazałby faktyczny związek pomiędzy utratą pracy, pozostawaniem na zasiłku dla bezrobotnych a zaistniałą kolizją. Wobec braku w świetle istniejącego materiału dowodowego, ograniczającego się do samych twierdzeń powoda i świadectw pracy, okoliczności świadczących o fakcie, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę 31 marca 2014 roku w formie za porozumieniem stron bez wskazania bezpośredniej przyczyny rozwiązania umowy, było zdarzenie odległe o przeszło rok, tj. kolizja z 27 lutego 2013 roku, powodujące niemożność świadczenia pracy na dotychczasowych zasadach, Sąd uznał, że brak jest związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy tymi dwoma zdarzeniami, co uniemożliwia zasądzenie żadnej kwoty w zakresie zarówno różnicy pomiędzy wynagrodzeniami poprzedniego i aktualnego pracodawcy jak i za okres pozostawania powoda bez pracy.

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481 § 1 kc od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. W przypadku ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wymagalność ta nadchodzi co do zasady w dniu następującym po

okresie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, jakim to okresem dysponuje ubezpieczyciel w celu wypłaty odszkodowania (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych). Nieterminowe spełnienie świadczenia przez ubezpieczyciela należy ocenić jako nienależyte wykonanie zobowiązania. W niniejszej sprawie powód dochodził odsetek jedynie w zakresie żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu a nie kosztów prywatnej opinii biegłego. Pierwszym dowodem świadczącym o zgłoszeniu szkody jest pismo (...) datowane na 21 marca 2013 roku i w konsekwencji Sąd zasądził odsetki ustawowe przyjmując wymagalność w dniu następującym po okresie 30 dni od wskazanej daty.

Odnosnie kosztów procesu Sąd miał na względzie, że tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach kodeks przewiduje możliwość odstąpienia od obciążenia przegranej strony kosztami procesu zgodnie z normą przepisu art. 102 kpc, która ustanawia zasadę słuszności, jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności.

O tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 102 kpc decyduje m.in. sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrującą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, Lex nr 7366). Przepis art. 102 kpc nie konkretyzuje pojęcia "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawiając ich kwalifikację Sądowi, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy.

W ocenie Sądu zachodził w sprawie szczególnie uzasadniony wypadek skutkujący odstąpieniem od obciążenia strony w zakresie cofnięcia pozwu jak i oddalenia powództwa, które należy uznać za przegranie sporu, kosztami procesu. Podejmując powyższą decyzję Sąd kierował się własnym poczuciem sprawiedliwości.

Przede wszystkim należy mieć na uwadze okoliczności związane z samym przebiegiem postępowania, które zostało wszczęte i toczyło się w oparciu o wiedzę powoda nieopartą fachową pomocą prawną, który następnie skorzystał z nietrafionej pomocy zawodowego pełnomocnika, a w konsekwencji braku pomocy z jego strony następnie samodzielnie dokonywał czynności procesowych rezygnując z roszczeń, które już w toku postępowania uznał za niecelowe a utrudniające osiągnięcie celu głównego, jakim jest przeprowadzenie naprawy pojazdu. Trudno na kolejnych etapach postępowania przypisać celowe i świadome działania powoda co do zakresu precyzowania żądań zgłaszanych przez jego pełnomocnika w procesie, co miało przełożenie na wzrost wartości przedmiotu sporu. O dobrej wierze i woli powoda świadczy fakt cofnięcia pozwu w zakresie żądań, które wydłużałyby procedowanie a nie zmierzały do jak najszybszego uzyskania środków niezbędnych do naprawy pojazdu w celu realizowania planów przygotowań na paraolimpiadę. Sąd miał tu także na względzie sytuację materialną powoda, który jako osoba niepełnosprawna nie dysponuje znacznymi środkami finansowymi a posiadane środki w znacznej mierze przeznacza na przygotowania sportowe. Sąd nie dopatrył się także okoliczności, by uznać, że powód prowadził proces w sposób nielojalny, celowo dążąc do jego przewleknięcia lub zwiększenia jego kosztów. Przy uwzględnieniu powyższych współistniejących okoliczności faktycznych i przesądzonego stanu prawnego sprawy, orzeczenie w myśl art. 98 kpc dla Sądu rozpoznającego sprawę nie byłoby do pogodzenia z zasadami słuszności i sprawiedliwości. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 4. na podstawie art. 102 kpc.

O kosztach procesu w pozostałym zakresie orzeczono na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powód żądał pierwotnie kwoty 63.974,33 zł a zasądzono na jego rzecz 11.911,01 zł należało uznać, iż wygrał sprawę w 19 % i w takim zakresie koszty procesu obciążają pozwanego. Koszty poniesione przez strony objęły także wynagrodzenie pełnomocników, w tym pełnomocnika powoda, który częściowo brał udział w toku rozpoznawania sprawy i z tego tytułu powód domagał się kwoty 2.952 zł, z czego sąd zasądził 19% żądanej kwoty. Powód był zwolniony od kosztów sądowych w całości i sąd w zakresie, w jakim pozwany przegrał sprawę obciążył go opłatą od pozwu – 608 zł i kosztami opinii biegłego – 564,70 zł nakazując je ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa.

SSR Agnieszka Henke-Nicewicz